

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

(Μιά ιστορία μίσους, αίματος και λατρείας)

ΙΤΑΝ η εποχή που έμαστιζε την 'Ιταλία ο έμφυλος πόλεμος μεταξύ Γκιμελίνων και Γκουέλφων, που η ζωή των ανθρώπων δεν είχε καμιά αξία και που οι φεουδάρχαι κι' οι ιππότες αλληλοσφαζόντουσαν για την πιο άσημαντη άφορη.

Ένα βράδυ, σε κάποιο συμπόσιο, το οποίο είχε παραθέσει ο νεοχρισμένος ιππότης Ματσίγχο ντε Ματσάγιο σε διαφόρους μεγαστάνες της Φλωρεντίας, ένας εύτατρός, ο "Οντο Φιράντι, φιλονεικώσε με κάποιον άλλον ευγενή, τον άρχοντα Ουμπέρτο 'Ινφραγκάτι και άπάνω στο θυμό του πέταξε ένα πιάτο. Το πιάτο όμως έπεσε στο κεφάλι του ιππότη Μποντελμόνε, ο οποίος, έξω φρενών, τράβηξε άμέσως το σπάτετο του και ώρισσε έναντιον του Φιράντι για να τον πετσώσει. Άμέσως τότε μπήκανε στη μέση οι φίλοι τους και κατόρθωσαν να τους συμβιάσουν και ν' άποσοθήσουν τη μονομαχία που θα επακολουθούσε μεταξύ τους. Άποφάσαν όμως, για να είνε πλήρης η συμφιλίωσίς τους, να παντρευτή ο Μποντελμόνε μιά άνηψιά του Φιράντι. Πράγματι δέ, σε λίγες μέρες, έγιναν οι άφοραβόνες των δύο νέων, με όλη την επίσημότητα που συνηθίζονταν τότε.

Έπειτα όμως από κάμποσον καιρό, κάποιια χήρα Φλωρεντινή άρχοντισσα, η όποια είχε μιά κόρη όμοιάτη κι' η όποια φιλοδοξούσε να κάνει γαμπρό της τον πλοίσιο ιππότη Μποντελμόνε, κατόρθωσε να τον παρασύρη στο σπίτι της και να τον γνωρίση εκεί με την κόρη της. Έτσι ο νεαρός εύτατρός έρωτεύθηκε τρελλά την όμοια Ντονατί, όπως έλεγαν την κόρη της χήρας, και, άθετώντας την επίσημη ύπαρχει που είχε δώσει στην άνηψιά του Φιράντι και άφηρώντας κι' αυτή την όρηγυ του τελευταίου, την παντρεύθηκε. Δεν έπρόφθασε όμως να χαρή πολύ την εύτυχία του.

Το πρσί του Πάσχα του έτους 1215, καθώς περνούσε έφιππος την πάλην γέφυρα της Φλωρεντίας, έπεσε άναμεσα στους ανθρώπους της οικογενείας Φιράντι που τον παραμόναυαν εκεί. Τον κατέβασαν από το άλογον και ο 'Οντασίγιο Φιράντι, ο όποιος βρισκόταν επί κεφαλής τους, άνοιγοντάς τον όλες τις φλέβες του με το σπάτετο του, τον σκότωσε.

Άπό την εποχή εκείνη, ένα μίσος θανάσιμο έχώριξε τις δύο οικογένειες, ένα μίσος που το άπαθανάσιον κι' αυτός ο Δάντης στη Θεία Κομωδία του και που έγινε αίτια, επί έκαστο και πλέον χρόνιο, ν' αλληλοσκοτωθούν έκατοντάδες μελών των οικογενείων Φιράντι και Μποντελμόνε.

Κατά τα μέσα του 14ου αιώνας, ο έγγονος του κόμητος Μποντελμόνε, ο νεαρός 'Ιππόλυτος ντε Μποντελμόνε, ένα όμοιο παλληκάρι είκοσι χρόνων, συναντήθηκε στην περιόρη γιορτή της Συγγνώμης, η όποια έδίδετο κάθε χρόνο στην εκκλησία του 'Αγίου 'Ιωάννη της Φλωρεντίας, με την Διάνα ντε Μπάφντι, ένα από τα όμοιάτερα κορίτσια της εποχής εκείνης. Την έρωτεύθηκε άμέσως τρελλά και η νέα άναποκρίθηκε με την ίδια όρηγυ στο αίσθημά του. Άλλά η οικογένεια των ντε Μπάφντι συγγένειε στενά με τους Φιράντι, οι όποιοι έξακολουθούσαν να είνε θανάσιμοι έχθροι των Μποντελμόνε, και έτσι ένας φορμώος άνυπεράβλητος χώριξε τους δύο νεαρούς έρωτευμένους. 'Ωστόσο, ο 'Ιππόλυτος περνούσε κάθε μέρα, είτε καθάλλα, είτε πεζός, κάτω άπ' το σπίτι της Διάνας του, η όποια βρισκόταν πάντοτε στο παράθυρό της, περιμένοντας να τον ιδή. Έτσι, οι δύο έρωτευμένοι βλέπόντουςαν από μακρύνά και άντήλασαν φλογεράς ματιές. Τίποτε άλλο δεν τολμούσαν να κάνουν, γιατί φοβόντουσαν μήπως τους δη κανείς άδιάκριτος και τους μαρτυρήση στην οικογένεια του ενός η του άλλου, όποτε θα τους περιμενε η πιο φορική τιμωρία. 'Ο έρωτας όμως δεν μπορεί να ίκανοποιηθή με τις άφρονες ματιές. Και γι' αυτό ο 'Ιππόλυτος άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται μελαγχολικός, να μαραινάεται, να άδυνατείη και να λυώνη.

Οι καλύτεροι γιατροί της Φλωρεντίας, τους όποιους φώναξε η οικογένειά του, δεν μπόρεσαν να βρουν την αίτια της άρρωστειας του και ούτε τα φάρμακα που του έδιναν του έκαναν κανένα καλό. 'Η μητέρα όμως του νέου διασιβάνηκε από τι υπέφερε το παιδί της. Κι' ένα βράδυ, που ήταν μόνοι οι δύο τους στην κάμαρά του, τον άνάγκασε να της φανερώση τι ήταν έκείνο που τον έκανε να μαραινάεται και να λυώνη, δηλαδή την άγάπη του για την όμοια Διάνα ντε Μπάφντι, άπ' την όποια το μίσος των δύο οικογενείων τον έχώριξε άμειλίχτα.

Μπροστά βάδιζε ο δήμιος κρατώντας το σχοινί της κορμάλας, περασμένο στο λαϊμό του νέου...

Βλέποντας ότι κινδύνευε η ζωή του λατρευτού μοναχογιου της, η δέσποινα Μποντελμόνε δεν έδιστασε καθόλου. Και άφοφ ήξερε ότι και η Διάνα άνταποκρινότανε στο αίσθημά του, άποφάσανε να κάνει τα άδύνατα δυνατά για να πραγματοποιηθή ο γάμος και η εύτυχία των δύο νέων.

Η Διάνα είχε μιά θεία, η όποια, έπειτα από έναν άτυχο έρωτα, είχε γίνει καλόγηρα και ήτανε την εποχή εκείνη ήγουμένη στο γυναικείο μοναστήρι του Μοντισέλλι. Σ' αυτήν λοιπόν κατέφυγε η μητέρα του 'Ιππολύτου και ζήτησε τη συνδρομή της.

Η ήγουμένη τη συμπόνεσε στη δυστυχία της, κατέβηκε στη Φλωρεντία, πήγε στη Διάνα και με κατάρλληδες έρωτήσεις την έκανε να της όμολογήση ότι κι' αυτή άγαπούσε τον 'Ιππόλυτο Μποντελμόνε. Τότε η άγια αυτή γυναίκα άποφάσισε να προσφέρη χωρίς διαταγή το συνδρομή της.

Φυσικά, ούτε λόγος δεν μπορούσε να γίνη περί γάμου φανερού των δύο έρωτευμένων, Μπορούσαν όμως να παντρευτούνε μυστικά. Αυτό άποφάσισε να κάνει η ήγουμένη. Άφοφ λοιπόν έξασφάλισε τη συνδρομή και την εξευθύεια της μητέρας της Διάνας και ενός άββά, την προσάλεσε μιά μέρα μαζί με την κόρη της για να τη δούν διήθεν στο μοναστήρι της. Συγχρόνως όμως έφτασαν εκεί ο 'Ιππόλυτος με τη δική του μητέρα και ο άββάς, και με κάθε μυστικότητα έβηνε ο γάμος στην εκκλησία του μοναστηριού.

Άπό τότε ο 'Ιππόλυτος, με τη βοήθεια της μητέρας της Διάνας, έμπαανε κάθε νύχτα στο σπίτι των Μπάφντι και έβηνε μαζί με τη νέα, η όποια ήταν παιά νόμιμη γυναίκα του, όσπουν χάραζε. Τότε παιά σηκωνότανε και με χίλιες προφυλάξεις έβγαινε από μια μικρή πορτούλα του κήπου και ξαναγύριζε στο δικό του σπίτι, περμίνοντας με λαχτάρα να φτάση η έπομένη βραδεία για να ξανατρέξη κοντά της.

Μιά νύχτα όμως, ενώ έβγαινε κορυφά, όπως πάντα, από τη μικρή πορτούλα του κήπου των Μπάφντι, έτυχε να πέση έπάνω σε μιά περιόλο νηχοφυλάκιον. Τον έπιασαν και με τα φαρμάκια τους φώτισαν το πρόσωπό του.

— Πούος είσαι και τι ζητούσες μέσα σ' αυτόν τον κήπο τέτοια ώρα; τον ρώτησε ο επί κεφαλής της περιόλου.

— Είμαι ένας κλέφτης και μπήκα στο σπίτι των Μπάφντι για να κλέψω, άποκρίθηκε ο νέος, ο όποιος δεν ήθελε να εκθέση ούτε την άγαπημένη του, ούτε τους συγγενείς της, που τους είχαν βοηθήσει στο μυστικό τους γάμο.

Τον έπληξαν στα γραμμάτια της 'Αρχοντίας κι' έτσι τον άνεγνωρίσαν πούος ήταν. Την άλλη μέρα, όλη η Φλωρεντία μάθαινε κατάρλλητη ότι ο μοναχογιός των Μποντελμόνε, ο όποιος έθεωρείτο ως ένας από τους πλουσιωτέρους νέους της πόλεως, είχε μπει τη νύχτα στο σπίτι των οικογενείων των έχθρων για να κλέψη. Οι περισσότεροι δεν ήθελαν να πιστέψουν ότι η πραγματική αίτια ήταν η κλοπή. Άλλά ο νέος σ' όλο το διάστημα της άνακρισίας, και παρ' τας πείσεις των άνακριτών, επέμενε ότι ο μόνος του σκοπός ήτανε να κλέψη.

Και το δικαστήριο, σύμφωνα με τον νόμο, τον καταδίκασε σε θάνατο. 'Ο νόμος στην περιστασι αυτή ήτανε ρητός. Έπεβαλε στους κλέφτες τον δι' άγγόνης θάνατον. Έτσι, τίποτε δεν μπορούσε να σώση τον δυστυχισμένο νέο.

Όταν έφτασε η μέρα της θανατικής του εκτελέσεως, ο έπίτροπος της 'Αρχοντίας που είχε το γενικό πρόσταγμα, του είπε:

— Τη στιγμή αυτή, όπως συνηθίζεται για όλους τους μελλοθάνατους, μπορείς να εκφράσης μιά εύχη. Ποιά είνε η τελευταία χάρη που ζητάς;

— Θα ήθελα, άποκρίθηκε ο νέος, την ώρα που θα με πηγαίνετε στην πλατεία, όπου είνε στημένη η κορμάλα, να με περάσετε άπ' τον δρόμο, στον όποιο βρίσκειται το σπίτι των Μπάφντι. Θέλω να τους ζητήσω συγγνώμη για το κακό που σκόπευα να τους κάνω.

Η σκέψις που τον έκανε να ζητήσει τη χάρη εκείνη, ήταν ότι ίσως να βρισκόταν στο παράθυρο η άγαπημένη του κι' έτσι να μπορούσε ν' άντικρύση μιά τελευταία φορά τη γλυκειά μορφή της, πριν ξεκινήση για τον άλλον κόσμο.

— Αυτό που θέλεις, θα γίνη, του είπε ο έπίτροπος της 'Αρχοντίας.

Και πραγματικά, η τραγική συνοδεία πέρασε έξω από το σπίτι των Μπάφντι. Μπροστά βάδιζε ο δήμιος κρατώντας το σχοινί της κορμάλας, που ήταν περασμένο στο λαϊμό του νέου, ο όποιος περπατούσε

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΙΕ'.
 ΕΤΑ λίγα λεπτά οι χοροφύλακες έπιασαν και μετέφεραν τον Δικαιοπόουλο στο βαπόρι. Τώρα παιά ό μος δέν του είχαν ζαιμιιά έπιπασσίνη και τον δέσανε με τίς τριχιές πονζαν μαζί τους χειροπόδαρα, έτσι πού νά μήν μπορέη ούτε νά σαλέψη καν!...
 "Έτσι δεμένον τον εξοράτησαν σ' όλο τό διάστημα του ταξειδιού. Του λύνανε τό ένα τον χέρι μονάγα νά τρώη και νά εκτελή όλες τίς άλλες ανάγκες του.
 Είχαν τρομάξει τόσο οι χοροφύλακες με την άποπείρα τίς άποδράσεως του Δικαιοπούλου, έσπε δέν τον λύσανε μιές δταν τό βαπόρι έφτασε στό λιμάνι πού έπρόκειτο νά τον άποβιάσουν.

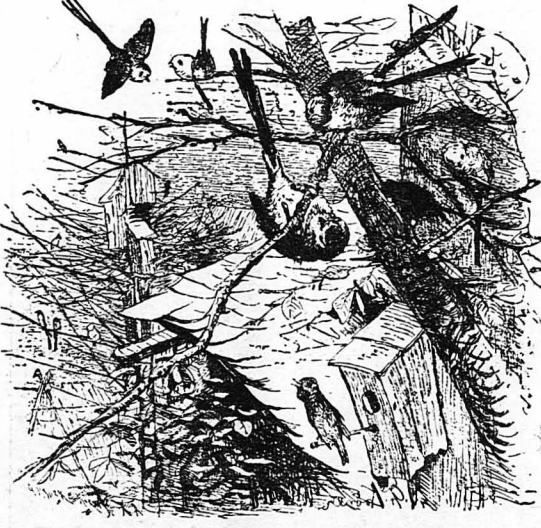
— Πώς θά τον βγάλετε έξω; τους ρώτησε περιεργός ο πλοίαρχος.
 — Μě τό βίντζι! άπάντησαν οι συνοδοί του καταδικών.
 — Μě τό βίντζι;
 — Μě τό βίντζι βέβαια. Σάν... μπαούλο!

Κι' έτσι έγινε πράγματι. Γατζώσανε τον καταδικο στό βίντζι, δεμένον χειροπόδαρα, τον βγάλανε έξω, τον φώτισαν σ' έν' άμάξι και τον μετέφεραν στις φαναζές. Καί τότε μονάχα ησύχασαν και ζάνανε τό σταυρό τους:

— Δόξα νάχη ό Θεός!... Άπό κακό μετάλ γλυτώσαμε...

Έρχόμαστε τώρα στό τίς ζαχατομήσεως του Δικαιοπούλου, ή όποια, όπως έγραψαμε, έπρόκειτο νά γίνη στός Καλάμας.

Στίς 16 Ιουνίου τό πρωί, πριν άόδια βγει ό ήλιος, ό Φρονηάρχος Παλαιαιδιών διάταξε νά ειδοποιήσουν τον Δικαιοπούλο στό κελλι του ν' άρχισή νά έτοιμάζεται, προκειμένου νά επιβιβασθή τό άπόγευμα στη «Σαλαμινιά», πού ήταν άγχιροβλημένη στό λιμάνι, και νά μεταφερθή στός Καλάμας, όπου θά έ-

με τό κεφάλι του σκυμμένο και πίσω έχοζάν ή φροναρά τίς Άρχοντίας.

"Όταν έφθασαν έξω απ' τό σπίτι τον Μπάροντι, ό 'Ιπλόλυτος σήρωσε τό κεφάλι του. Δέν είχε γελαστεί. Η Διάνα βρισκόταν σ' ένα παράθυρο. Καθώς τον είδε έτσι πίσω απ' τον δήμο και με τό σχολιά περασμένο στό λαϊκό του, ή νέα δέν μόρεσε νά κρατηθή παιά... Και χωρίς νά συλλογιστή άπόλύτως τίποτε, βγήκε έξω, έτρεξε μπροστά στον δήμο και του φώναξε:

— Στάσου.

Και κατόπι, γυρίζοντας πρός τον έπίτροπο τίς Άρχοντίας, έπρόσθεσε:

— Ένόςφ έγώ ζω, δέν μπορείς νά τον κρεμάσεις, γιατί δέν του άξίζει ό θάνατος. Δέν είναι κλέφτης, ούτε μπηκε στό σπίτι μας για νά κλέψη. Θα σάς πώ έγώ γιατί μπηκε! Πρέπει νά μάθη όλη ή Φλωρεντία την αλήθεια κι' άς γίνει ό,τι γίνει, άς με πεσοκόψουν έπειτα κι' έμένα κι' εκείνον.

Μě τό κεφάλι ψηλά, περιήρανα, άλλα και με φωνή πού έτραινε απ' τη συγκίνηση, ή Διάνα ντέι Μπάροντι, εκεί, μπροστά στον έπίτροπο τίς Άρχοντίας, στον λαό πού είχε μαζετεί και στους συγγενείς της πού έφραξαν κοντά της, φανέρωσε όλη την αλήθεια, ότι δηλαδή ό 'Ιπλόλυτος ήταν σύζυγός της, ότι είχαν παντρευτεί μυστικά και ότι κάθε νύχτα ό νέος πήγαινε στό σπίτι της κι' έβρινε μαζί της.

Μόλις άκουσε την αποκάλυψη αυτή, όλος ό λαός άρχισε νά φωνάζει: «Χάρι, χάρι. Άς ζήσουνε ευτυχισμένοι!».

Τότε κι' ό έπίτροπος τίς Άρχοντίας διάταξε νά σταματήση ή τραγική πορεία πρός τον θάνατο και ώδήγησε και τους δύο νέους στον Δέμαρχο, όπου εκλήθη νά συνεδριάση ή Άρχοντία. Ό Δέμαρχος έστειλε κι' έφώναξε τον πατέρα τίς Διάνας και τον πατέρα του 'Ιπλόλυτου και τους ρώτησε άν δέχονται νά μείνουν τά παιδιά τους παντρεμένα. Τότε οι δύο γονείς κυταχθήκανε για μιά στιγμή κι' έδωσαν ό ένας τό χέρι του στον άλλον, σφίγγοντάς τά θερμά. "Επειτα πληρώσαν τους δύο νέους, έπιασαν τά χέρια τους και τά ένώσανε.

Άπό τότε τελείωσε τό προαίωμο μίσοσ των δύο οικογενειών, πού τίς είχε ένώσει τώρα ή φιλογεργή κι' άποφασιστική αγάπη του 'Ιπλόλυτου και τίς Διάνας.

γίνετο ή εκτέλεσίς του.

"Ένας ύπαξιωματικός κι' ένας δεσμοφύλακας μπήκαν στό σκοτεινό κελλι του καταδικών και του άνήγγειλαν ότι έπρόκειτο νά ζήνη τό τελευταίο τίς ζωής του ταξειδι.

Ό Δικαιοπόουλος άκουσε τη θλιβερή ειδήση, χωρίς νά ταραχτή καθόλου. Τη στιγμή αυτή καθόταν κοντά στό φεγγίτη του κελλιού και διάβαζε ένα βιβλίο με τον τίτλο «Όι Ήρωες τίς Έλλάδος», περιγράφον την ζωή και την ήρωική δράση των άγωνιστών του 1821. Σή-ζωσε τό κεφάλι του, ζήτησε τον ύπαξιωματικό και τον δεσμοφύλακα και τους άπορώδησε:

— Καλά... Θα έτοιμαστώ...

Κατόπι ξαναβήσθησε στό διάβαμα.

"Έξαφνα, ύστερα από λίγα λεπτά, παρήτησε πλάι του τό βιβλίο και γυρίζοντας στον δεσμοφύλακα του είπε:

— Ξέρεις τί γράφει αυτό εδώ τό κιτάπι;

— Τι γράφει;

— Νά, για τους ήρωες του 21 γράφει. Όλοι τους σχεδόν πήγαν σκοτωμένοι. Έτσι θα πάω κι' έγώ...

— Μά αυτοί ήταν μάρτυρες, του είπε ό δεσμοφύλακας.

— Κι' έγώ τί είμαι;

— Αυτοί σκοτώθηκαν για την πίστι, τη θρησκεία, την πατριδα...

— Τό ξέρω... Άλλοι σκοτώνονται για την πίστι κι' άλλοι για την πατριδα. Μά κι' έγώ δέν έγκλημάτησα από εύχαρίστησι ή νά παράδω. Για μιá ιδέα έγκλημάτησα. Οι Παλαδογκωνάτοι με ζατά-τρειχαν, δέν μποροΐσα νά ύποφέρω τί δουλεία τους και τους έδουλα μαχαίρι. Άν ήσαν στην πατριδα μου Τούρκου, θά σκότωνε Τουρκους.

Στίς 11 π.μ. οι δεσμοφύλακες έμπήγαν στό κελλι του Δικαιοπούλου και τον έδεσαν με άλυσίδες, προκειμένου νά μεταφερθή έπ' τίς «Σαλαμινιάς».

Στό ίδιο κελλι έχορατείτο και ό περιαιτής Κοντογιώργος, καταδικασμένος ειόσης σέ θάνατο. Ηροκειμένου νά μεταφερθή και αυτός διά τίς «Σαλαμινιάς» και νά ύποστη την ίδια τύχη με τον Δικαιοπόουλο, τον δένον μαζί με τον συγκρατικό του.

Οι δύο κακοφύγοι γελούν κι' άστείνονται κατά τό διάστημα τίς δεσμεύσεώς των.

Προκειμένου νά τους παραλάβη άμέσως ένασλος δύναμις στρατιωτών και νά τους ζατεβάση στό λιμάνι, οι δύο μελλοθάνατοι κακοφύγοι άποχαρήον τους συγκρατικούς των.

— Γειά σας, παιδιά!... τους φωνάζουν. Καλή άντάμωσι, βοε, στον άλλον κόσμο... Νάχετε όμόνοια κι' αγάπη με ταξυ σας...

Άμέσως κατόπι ξεκινούν για την πόλι. Τό Ναύπλιο, κάτω απ' τό Παλαιαίδι, βρίζεται στό πόδι.

Οι δρόμοι, απ' τους όποιους θα περάσουν οι μελλοθάνατοι κακοφύγοι, μιαρούργανε απ' την πολκασομία.

Στη θέα του λαϊκού αυτού συναγεμώι, ό Κοντογιώργος χλομάζει.

Ό Δικαιοπόουλος όμως είναι άτάραχος.

Οι κατίδοκι επιβιβάζονται, τέλος, στη «Σαλαμινιά» και σέ λίγο τό άτιμόπλοιο άποπλέει για την Καλαμάτα.

Και τώρα έρχόμαστε στον επίλογο τίς τραγικής αυτής ιστορίας. Όλοζόληρη ή Καλαμάτα βρισκόταν στό πόδι την ήμέρα τίς εκεί άφίξεως των καταδικών.

"Όλοι ήθελαν νά τους δοΐν.

"Ήθελαν, προπάντων, νά δοΐνε τον φοβερό και τρομερό Δικαιοπόουλο.

Ό Δικαιοπόουλος τό ήξερε αυτό, τό έμάντησε και πέρασε μέσα από τό πλθός λογιστός και κοινωνιστός, σαν νά πήγαινε σέ γάμο.

Γιατί όχι; Την εποχή αυτή ή αλληλαρχία και ή άπανθρωπία, ό ήρωισμός και τό έγκλημα ήσαν πράγματα μετεροδεμένα κι' αλληλένδετα...

Η εκτέλεσίς των κακοφύγων θα γινότανε τά ξημερώματα τίς έπομένης. Με τη «Σαλαμινιά» είχαν μεταφερθή στός Καλάμας και τά διάφορα έξαρημάτα τίς λαμητήμου. Επίσης, πλην των καταδικών και τίς συνοδείας των, έπέβαιναν του άτιμόπλοιου και οι δύο γνωστοί μας πλέον δήμοι Άμμοισαδάς και Τελώνης.

Η συναρομολόγησι των έξαρημάτων τίς λαμητήμου στον τόπο τίς εκτελέσεως, έγινε τη νύχτα.

"Όλη ή Καλαμάτα άγρότηνεσε τη νύχτα αυτή. Άγρότηνεσε όμως δέν θά πη τίποτε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.